

ritorium, som er bedækket med Sand eller Tang, som stadig er udsat for Havets Overstykkelse, og hvor der hverken kan saas eller pløies, ligesaa lidt som der af sig selv vover noget Græs", og som Grund for denne Paastand fremsjortes adskillige specielle Bestemmelser og Betragtninger — blandt disse 25 Aars uhindret Afbenyttelse — foruden den almindelige Betragtning, at Strandbredden maa være en fælles Ting udenfor Handel og Wandel. De forskellige Retter underkjennte alle de paa-beraakte specielle Bestemmelser og Betragtninger og udtalte overfor Fiskernes almindelige Betragtning blandt Andet: „Og nu først den almindelige Betragtning angaar, hvorfra Citanterne for at begrunde deres Paastand ere gaaede ud, findes der ei at kunne gives samme Medhold; thi det ligger meget mere i Eiendomsrettens Begreb, at en Eier eller faaledes som in casu en Bruger af en til Havet hørende Grund maa være højsiet til at for- mene enhver Anden, som ei kan godtgjøre speciel Gjemmel dertil, at benytte Strandbredden paa den omhandlede Maade, dels fordi Havet maa betragtes som deslige Eiendommens naturlige Grændser, dels fordi den omvassionerede Frihed efter Sagens Natur let kan medføre Skade og Ulemper for Eieren. At Havet til visse Tider overstykker deslige Strækninger, kan ei medføre Videre, end at Enhver til visse Tider kan fare hen over dem i Baad, men kan ei betage Grundeieren hans Net, naar Vandet er traadt tilbage, og at Saltvandsfiskeriets Frigivelse skulde medføre Frihed til ogsaa at benytte Strandbredden til de Fiskeriet vedkommende Die- med, maa anses som en ubesjættet Slutning.“

Vi maa erkjende det for rigtigt, at det er naturligt og heldigt, at Strandbredden tilhører Grundeierne, da en saadan Ordning under mange Forhold vil være i Landbrugets Interesse; men den mest uheldige og unaturlige Ordning vil være den, at beholde den bestaaende Ret og samtidig i visse Tilfælde tillade Andre Brugene af denne uden at give nærmere Regler for, naar den Enes Ret skal vige for den Andens, som i flere Tilfælde ville komme i Modstrid og derved mulig foraarsage en Mængde bekvæmlige Retsafgjørelser.

Kapitel 2.

Fiskeri paa Havet og ud for de aabne Ryster.

Den store Indskrænkning i det friere Fiskeribrugs Udøvelse, som Lovforslaget tilsigter ved Bestemmelserne i dette Kapitels §§ 5 og 6, nemlig helt at forbyde ethvert Slags Vaad, der bevæges frem ved hvilken som helst Kraft, gaar langt videre, end der var tilfjættet ved Loven af 9de Mars 1872, idet herved udeluktes ikke alene det store

Bundslæbevaad — engelsk Trawl — men endog de lettere Drivvaad, som i de senere Aar ere komne ibrug. Ligeledes forbydes den for Fiskerne fordelagtigste og hensigtsmæssigste Brugsmaade af Halevaad, at trække Vaad til Vaad. Mindretallet kan ikke tilraade disse Indskrænkninger, da det er utvivlsomt, at den overveiende Del af den Fisk, der fiskes paa disse Bænde, her er Tale om, er Vandfisk, der indtræffer paa visse Aarstider, og Hovedopgaven synes derfor at maatte være den, at Fiskeriet da drives saa rationelt som muligt, naar Havbunden ikke ødelægges eller rettere de smaa Planter og Dyreliv, hvoraf de mindre Fisk ernæres, der igjen tjene til Føde for større, og dette Sidste synes ikke at være tilstrækkelig godtgjort for det mindre saakaldte Drivvaad og det almindelige Halevaad (Puls- og Bøtvaad). Derimod kan det nok være heldigt for staaende Redskabers Skyld, og maaste ogsaa for Ungelen, at mindre Strækninger langs Kysten i en Del af Aaret fredes for det smaamaastede Halevaad. Ligeledes har man ikke forment, at der er tilstrækkelig Grund til at forbyde Strygglip, Plumpstang og Halelam. (Endringsforslagene Nr. 10 og 11).

Ihvorvel det maa anses for heldigt, at der gives en fast Regel om Bundgarnstaders Afstand fra hinanden saavel som om andre Redskabers Brug i Nærheden af disse, for at den ene Fisker ikke skal forulempes af den anden, og for at vedkommende Kontrollør ikke skal faae et aldeles uoverkommeligt Arbejde, og ihvorvel Kommissionen har Ret i, at det er et vigtigt og kostbart, men dog ikke skadeligt Fiskeri, der trænger til Beskyttelse, saa kan vi dog ikke anse den foreslaaede Bestyttelse eller de store Afstandsbestemmelser imellem Bundgarn for heldige, idet det paa flere fiskerige Pladser er ønskeligt i den Tid, der kan fiskes, at der findes Plads for saa mange Garn som muligt (Endringsforslagene Nr. 12 og 13); derimod anses det for rigtigt, at Fisk ikke forhindres i at vandre fra Havet, ikke alene ind i Aaer og Bække, men ogsaa i Fjorde. Da Forholdene paa Havet ud for Rysterne ere forskellige, har man ment, at det vilde være rigtigt at give Indenrigsministeren Bemyndigelse til at afvige fra de foreslaaede Afstandsbestemmelser, naar et større Antal Fiskere ved enkelte Fiskepladser ønske dette, hvilket da kan ske, naar vedkommende Kontrollør anbefaler det. (Endringsforslag Nr. 14).

Med Henyn til Redskabernes Bestaaenhed og særlig Masleviddens af samme er det utvivlsomt rigtigt af flere Grunde, at der ikke i de forskellige Redskaber findes mindre Masler end dem, der i et længere Tidrum have været autoriserede ved Limfjorden, og som hølge Christian den Femtes Lov skulle gjælde for hele Riget, og som ere fastslaaede ved Højesteretsdom af 29de April 1880. For det Første vil det være ødelæggende for Fiskeriet at fiske Fisk saa smaa, at de ikke have Brugsværdi til Andet end Gjødning, for det